

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

ПЪТЯТ ДО ОТКРОВЕНИЕ

3:12

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти	3
1. Видението с Хълма Мория	10
2. Видението с идолските стълпове на нечестието	20
3. Видението с вратите на Филадельфийската Църква	27

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

През изминалите години, воден от моя Господ Исус Христос, аз написах книги с много пророчески видения, които раздадох даром на братята и сестрите си. Знаех в сърцето си, че Господ ме е определил за извървяването на определен път и за плащането на определена цена. Понеже за всяко Божие дело се извървява път и плаща цена. И ако в началото аз не знаех нито какъв е пътят, нито каква е цената, то сега - след седем години от моето призоваване и посвещение от Бога - мога със сигурност да кажа, че и пътят и цената са били заложили като съдба в името, с което Исус определи моето служение за Него.

Много пъти моите братя и сестри ми задаваха въпрос защо служението, с което Исус ме е призовал и натоварил, се нарича "Мория".

Как се роди името на това служение? Кога Исус ми заповяда да поставя името на Святия Божий Хълм като изява на Божия Пророчески Дух?

Истината е, че аз ревниво криех от всичките си братя и сестри пътя и призоваването си от Господ, понеже не исках да ставам препънка и съблазън на малките и неукрепналите във вярата. Виждаш ли, братко мой, в Библията има толкова много имена, щото не е никакъв проблем да вземеш дадено име и да го поставиш като девиз и смисъл на живота и служението си пред Бога. Но не в това е въпросът. Защото името не е просто дума, но съдба и отговорност. То е предопределение, избран път и духовен коловоз, който не може и не бива да се напуска. Спомням си как преди осем години Исус ме посети в дома ми в София. Спомням си как стаята ми се изпълни с божествената Му Светлина и всичко изгуби размери и очертания. Спомням си как две Небесни ръце хванаха сърцето ми и го вдигнаха нагоре. И в дълбочините на духа ми дойде Христовият Глас, който ми казваше:

"Ти си един от Божиите пророци и "Мория" ще се нарече служението ти. Велико слово от Отца на светлините ще се излее в сърцето ти и мнозина ще бъдат заплашени и съблазнени поради тебе. Ти ще станеш камък за стъпване и камък за препъване, тъй че

едни ще стъпят, за да се изкачат по-нагоре, а други ще се препънат, за да паднат и останат долу...”

Аз ревниво пазех в сърцето си думите на моя Спасител и не смеех да ги споделя с никой друг, освен със собствената си съпруга и най-близките си приятели. Но още тогава, в началото на моето посвещение и призоваване от Бога, аз започнах да изпитвам глад за собственото си себеосъзнаване и за намиране на точното ми място в Божия Спасителен план. Затова все по-често и често започнах да коленича пред Бога и в молитва и размисъл да стоя пред Него, за да ми бъде разкрита и тайната на самото ми посвещение от Исус. А Господ, като виждаше търсещото ми сърце, започна да говори чрез сънища, както на мен, така и на съпругата ми. И в тези сънища все по-ярко и ярко заблестяваше Хълмът Мория. А както аз, така и съпругата ми Йовелина, започнахме взаимно да си споделяме едни и същи неща, дадени ни от Господ. Защото пред очите на сърцата ни Господ явяваше във великолепиe и слава един Небесен Храм, светещ като слънцето. Този Храм беше построен на високо място и това беше Хълмът Мория. Аз знаех, че пътят към този Хълм няма да бъде никак лесен. Всяка направена крачка към него щеше да бъде с цената на някаква смърт. Нещо в мене щеше да умира и нещо от Исус щеше да се ражда. Моето щеше да отстъпва, а Неговото - да настъпва. Той щеше да расте, а аз - да се смалювам...

И така отново дойде миг, в който Исус ми каза:

“...“Мория” не е просто име. “Мория” е съдба от Вечността, която ще те заведе във Вечността. И ако Соломон построи на този Хълм Храм, в който Отец Ми да постави Името Си и Духа Си, то помисли къде днес ще намериш камъните за последния Храм, който ще бъде въздигнат за последно на Божия Свят Хълм. Намериш ли камъните, то тогава непременно ще си пораснал и готов да започнеш Божието Свято дело.

Търси камъните, Стефане! Моите камъни за Храма на Моя Бог и Отец...”

Братко мой! Аз не зная дали някога си бил поставян в положение да търсиш нещо, което Отец ревниво крие от съдбите на целия свят, но тези

думи на Исус бяха причина в продължение на цяла година да търся и да не намирам камъните за Божия Храм. Изпълнен с ревност да изпълня Волята на моя Господ, аз започнах да наблюдавам около себе си и да търся човеци, които да попадат в Христовия критерий. Но колкото повече търсех, толкова повече се убеждавах, че такива камъни просто няма. Защото Словото на Бог категорично казваше за Божия Храм, че Соломон го беше построил с гладки камъни, без да се чуе звън на каквото и да е желязно сечиво. (Вж. III Царе 6:7) А в контактите ми с братята и сестрите ми хвърчаха такива искри, щото без съмнение сърцето ми намираше общение с груби и неиздялани камъни, които раздираха сърцето ми и оставяха за дълго кървави следи в душата ми. Това със сигурност ми показваше, че и аз самият не съм онзи гладък камък за строежа на Божия Храм. И тогава, с огромно отчаяние и скръб в сърцето си, паднах отново на молитва пред моя Господ, като Му казвах:

“Исусе! Не намерих камъните, които Ти ми заповяда да търся! Или те не съществуват или аз просто не съм на правилното място и точния път...”

В отговор на думите ми Исус отново беше до мен, като ми казваше:

“Сега разбра ли, че без пророческо видение и прицел никой няма да види камъните за Божия Свят строеж? Сега разбра ли, че на Божиите пророци не е дадено да бъдат част от църковните множества, защото сред тях те ще се обезличат и ще изгубят призиванието си от Моя Бог и Отец?”

Но не такава е Волята на Отец Ми за твоя живот. Затова Аз сега ще ти покажа камъните за Божия Свят Храм. Но преди това искам от теб да отидеш в пустинята и да останеш там, докато отново те извикам...”

Слушах Господ и разбрах, че съм пред прага на най-голямото изпитание и утеснение в живота си. Аз трябваше да напусна онова място, което считах за Храм и Църква на Живия Бог, просто защото камъните в него не отговаряха на Божиата Святост и чистота. Точно така попаднах в пустинята. Не мисли, че съм напуснал България и съм потърсил някое местенце в Сахара. Нищо подобно! Пустинята в живота ми беше духовна. И както има пустиня, която свидетелства за липсата на жива вода и присъствие от

Святия Дух, така има друга пустиня, в която човек трябва да отиде, когато се почувства призван и отделен от Бог за посвещение и за израстване. Животът ми наистина трябваше да стане пуст, сиреч, без присъствието и общението с човеци, в които любовта към света е изместила любовта към Отца, Сина и Святия Дух. Така, докато стоях в пустинята, аз преживявах коренна промяна в душата си. Нещо повече - вече знаех, че именно в нея съм обречен да намеря моя Спасител. И Той дойде! Дойде много по-реален и превъзходен, отколкото преди това. Дойде толкова жив и истински, толкова светъл и чудесен, щото за първи път в сърцето си знаех, че не просто аз вярвам в Него, но Той вярва в мен. И в онази година, когато Той дойде в пустинята при мен, думите Му се вляха в духа ми и Сам Господ ми казваше:

“Ето сега си на правилното място и на точния път. Защото от тук, от пустинята, започва пътят до Божия Храм на Святостта. Тръгни тогава след Мен и виж къде ще те заведе...”

Това беше първото ми съвършено водителство от Исус. Водителство, с което лично Той ме заведе в Живото Си Евангелие. Така книгите, които пишех, се промениха радикално. Защото в първите книги имах водителство и просветление от Святия Дух, за да давам на братята и сестрите си откровения. Но това бяха откровения на Словото Логос. А ето, че сега, когато Божият Син бе станал съвършено реален за мен, аз вече имах ново водителство. Водителство, лично от Исус. Водителство не чрез откровения и просветления, но чрез видения, идещи от Пророческия Дух на Отца. Затова, там, при призива ми от Исус в пустинята, аз Го последвах. А Той ме заведе в Живото Си Евангелие, за да видя, че е имало и други преди мен, които също са живели в пустинята и са вършили точно и вярно Божията Воля. Така аз и Господ стояхме пред бреговете на река Йордан, а Спасителят, като вдигна ръката Си, посочи Божия пророк и ми каза:

“Това е правилното място и точният път. Именно тук можеш да видиш камъните, за които ти заповядах, като казах да ги намериш!”

Слушах тогава Исус и все така не разбирах. Но Той ме приближи във видението до самия Кръстител. А сърцето ми видя как Божият пророк вдигна ръцете си. И като посочи към идещите фарисеи и книжници, им каза:

“Рожби ехидни! Кой ви предупреди да бягате от идещия гняв? Затова, принасяйте плодове достойни за покаяние; и не мислете да думате в себе си: Авраам е нашият баща; защото ви казвам, че Бог може и от тия камъни да въздигне чеда на Авраама...”¹

Точно в този миг Исус ме докосна с ръката Си, като ми каза:

“Гледай, Стефане! Гледай какви камъни е имал предвид Божият пророк, за да казва на фарисеите, че Отец и от камъните може да въздигне чеда на Авраам...”

Погледнах във видението и не забелязах никакви камъни... Напротив - пророк Йоан Кръстител сочеше с показалеца си към множествата човеци, които седяха по бреговете на реката. И тогава, като ги посочих на Исус, Го попитах:

“Исусе! Това ли са камъните, от които Бог може да въздигне чеда на Авраам?”

“А от кои други Отец Ми да Си въздигне чеда на Авраам? Не са ли угодни на Сърцето Му онези, които се събират там, където Божиите пророци надуват тръбите на Небесното благовестие? И ако някъде човеците са се събрали, за да слушат със сърцата си пророческото слово и да го попиват дълбоко в себе си, то такива не са ли камъни за Божия Свят Храм?”

Защото, ето, църковните лидери няма да приемат словото, което ти давам за покаяние и обръщане. Те са покаяни и обърнати в собствените си очи. Последните фарисеи на последните църковни синедриони никак няма да отидат в Йордан, та да изповядат греховете и тъмните си дела пред Лицето на Моя Бог. Те ще бягат от Пророческия Дух и от пратените към всичките църкви. Те никак няма да внимават на словото на последните Ми кръстители. Така непременно ще се сбъдне именно писаното. И Моят Отец ще Си въздигне чеда на Авраам, като камъни за Своя Свят Храм. Но и това не е всичко, момчето Ми. Защото ти трябва да разбереш кое е общото между Авраам и Божия Храм. Понеже именно това разбиране ще ти покаже и тайната на благовестието, в което Отец Ми е

¹ (Матей 3:7-9)

посветил слугите Си пророците. Кое е общото между Авраам и Божият Храм? Кое е общото между камъните, които са чеда на Авраам и Божия Храм на Святостта?”

Думата беше на устата ми. Затова казах на Господа:

“Исусе! Хълмът Мория е общото между Авраам и Божия Храм...”

В онзи миг Господ се усмихна и погали главата ми, като каза:

“Сега разбра ли защо служението ти се нарича “Мория”?

Сега разбра ли, че камъните за последния Божий строеж ще са всички човеци, които приемат и се покорят на Словото от Божия Пророчески Дух?

Защото Авраам роди Исаак, за да го принесе на Отца на Хълма Мория. И ако на този Хълм се извърши Авраамовия Принос на Правдата, то непременно там ще бъде Соломоновият Храм на Святостта. Ето затова и пророк Йоан видя в онези притихнали и запленени от пророческото слово именно “камъни”, от които Отец е силен да въздигне чеда на Авраам. Тези камъни ще бъдат и твоят дял от Господ на тази земя. Аз ще ти прибавя именно тях и нищо повече освен тях. Защото Хълмът Мория е твърде велик и Свят, за да тръгнат към него тълпи или множества...”

Тези думи на Исус в онази година твърде силно укрепиха духа ми. Всичко, което Той ми каза, се сбъдна точно според както го каза. Църковните лидери и властници все така продължаваха и продължават да се считат за чеда на Авраам. Тяхното презрение и до днес стои против сърцето ми и против книгите, които Исус ми заповяда да напиша. Но се сбъдна и другото, а именно, че човеци, които нямаха самочувствието, че са чеда на Авраам, коленичиха пред Пророческия Дух и притихнаха в Благодатта на Исус. За да бъдат очистени, укрепени и просветени и да станат камъни за последния Свят строеж на Бога Отец. Именно към такива е обърнато съдържанието на тази книга. Защото чрез нея Исус ще даде на верните поглед върху един най-прекрасен и превъзходен път.

Пътят до стълповете на Божия Храм! Пътят до “Откровение 3:12”!

Пътят до най-великата привилегия и чест за духовния човек, на която свидетелстват и думите на Царя:

“Който победи, ще го направя стълп в храма на Моя Бог; отгдето няма вече да излезе вълн; и ще напиша на него името на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново име...”²

Ако искаш всичко това, скъпи ми братко, то се пригответи да възлюбиш с цялото си сърце онзи Хълм, на който Бог благоволи да обитава с Името Си и Славата Си. Защото в тази Свята и Небесна книга Исус ще озари пътя пред сърцето ти и ти непременно ще видиш високите и гладки стълпове на Божия Храм. За да платиш цената и да бъдеш един от тях! Амин и Амин!

² (Откровение 3:12)

1. ВИДЕНИЕТО С ХЪЛМА МОРИЯ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Аз съм сигурен, че като повярвал в Господ Исус и предал сърцето си в ръката Му, за теб няма по-важно и отговорно нещо от това - да разбереш какъв е смисълът на твоята вяра. Защото Божието Слово ни учи, че всеки, който е повярвал в Единородния Божий Син е преминал от смъртта в Живота. И този нов Живот, който Исус дава на всички ни, трябва непременно да се изживее сега, тук, на тази земя. Около нас има хиляди и милиони човеци и всеки от тях твърди, че живее живота си. Всеки ден очите ни виждат това. Но когато Святата Библия казва на всеки от нас, че Исус ни е дал нов Живот, то този нов Живот трябва да почерпи своето вдъхновение и всичките си извори именно от Божието Слово. Защото Исус обеща на всички нас едни прекрасни думи на Живот, в които се открива най-съвършеното благоволение от Небесния Отец. Ти си спомняш тези думи и многократно си ги прочитал в библията си.

Но дали те действително са променили сърцето ти?

Дали са те направили такъв, какъвто Исус иска да бъдеш?

Защото устата на Спасителя се отвори и многолюдното множество чу как Исус каза:

“Вие сте виделината на света. Град, поставен на хълм, не може да се укрие...”³

Живееш ли ти в този град, братко мой? Изпитал ли си с духа и сърцето си блаженството и насладата да бъдеш гражданин на този град, поставен на Хълма?

Защото, без всякакво съмнение, Исус ни е казал не просто Истината, но онази божествена повеля, която няма никаква алтернатива. Онзи град на Хълма действително съществува. И в него живеят Божиите избрани и осветени човеци. Когато в минали години аз разсъждавах над това къде се намира Градът и за кой Хълм ни говори Господ Исус, то винаги с тържествен дух и огромна радост заявявах на себе си и на Господ:

³ (Матей 5:14)

“Този Хълм е Сион и градът е Небесният Ерусалим. Ние сме членове на Божието семейство и съграждани на светиите...”

Бог слушаше думите ми и аз вярвах, че сърцето Му е удовлетворено от изповедите ми. В крайна сметка нали всеки от нас живее с вяра в Божиите обещания? Но ето, че Исус ме накара да преосмисля думите си. Нещо повече - Той ме покри с такава Светлина и Благодат, щото да забележа, че думите Му, свързани с Града на Хълма, са били същинска изява на Благата Вест. Божието очакване за нас е било да направим Града явен за сърцата на всичките човеци.

Но дали действително това е така? И ако Хълмът Сион е далече по-горе, в Небесните места на Божията Слава и Сила, то как ние бихме показали този град пред очите на езичниците? Как бихме им казали, че съществува един по-прекрасен и светъл град от всичките земни градове? И те биха ли видели онова, което виждаме ние? Биха ли повярвали в онова, в което вярваме ние?

Истината, братко мой, е такава, щото пътят до Небесния Ерусалим е твърде дълъг. А Бог е направил така, че Неговата Премъдрост е промислила нужните етапи в нашето духовно израстване и развитие. И преди нозете ни да стъпят на онзи Хълм, наречен Сион, та да се възрадваме на Вечния Живот и Божия Любов, ние трябва да покорим един друг Хълм, за да се намерим

в Божия призив към Авраам,
в Божия избор на Исаак
и в Божието благоволение над Яков.

Аз съм сигурен, че нашият Господ е Превъзвишен. Аз зная, че на никой от нас все още не е дадена привилегията да знае какво е Вечното Му Име, с което Той царува от Вечността и до Вечността. Но повече от това съм сигурен, че Бог се е открил на всички ни като Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов. Един Бог на трима човеци, в чийто живот ние ще видим Хълма, който трябва да покорим с вярата си.

Когато Исус дойде към сърцето ми, за да ми говори за Хълма Мория, Той ми каза:

“Искам да внимаваш на думите Ми. Искам съвършено точно да предадеш на братята и сестрите Ми онова, което ще ти покажа. Защото Словото на Моя Бог и Отец не се променя. То е изпратено да ви промени, но самото то остава непроменимо. Кажете Ми тогава, миг преди да те посветя в дълбоките и Свети тайни на тази книга, има ли нещо по-извисено и могъщо от Божието Име?”

“Не, Господи мой! Защото Ти Си твърде Свят и превъзвишен! И Отец Ти подари Името, което е над всяко друго име...”

“Точно така момчето Ми! И ако Синът получи Име, което е над всяко друго име, то какво ли ще да е Името на Неговия Отец? Ако на Моя Отец подобава Слава и величие, то как си обясняваш това, че Отец ти се нарече Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов? Защо от хилядите и милиони имена, носени от чедата Му Израил, Той Си избра тези трите? Защо и Аз, когато ви предупредих в Евангелието Си, казах, че:

“...мнозина ще дойдат от изток и от запад и ще насядат с Авраам, Исаак и Яков в небесното царство...”

Не иде ли това да ти покаже, че в живота на тия тримата твой Отец е поставил белезите на Съвършеното Си благоволение? И ако Авраам, Исаак и Яков се намериха достойни, тъй че Всемогъщият да се нарече с имената им, то не трябва ли и вашият живот да се огледа в примера на тези тримата? Не трябва ли и вие да сте Авраамови, Исаакови и Яковови, щом и вашият Отец се е нарекол Авраамов, Исааков и Яковов? И не носят ли синовете имената на бащите си?”

“Да, Исусе! Наистина и ние трябва да се наречем с тези имена. Но едва ли само със самото наричане ще спечелим благоволението на Отца. Защото от думите Ти разбирам, че тези имена са съдба и призвание за онези, които любят Отец и Сам Отец ги люби. Само такива биха носили достойно трите имена на Отческия Избор. Но аз все още не разбирам пълната тайна на Божието благоволение върху тези имена, въпреки че в сърцето ми напират много стихове за тях...”

Исус се усмихна на думите ми, а след това продължи да ми говори, като казваше:

“Небето няма да приеме човеци, които цитират стихове! Небето ще приеме човеци, които живеят цялото Слово, изречено от Божиите уста. Защото, било че цитират или не цитират стихове, всички човеци ще бъдат изпитани къде са сърцата им. И едни от сърцата непременно ще последват Духа и примера на писаното, а други ще продължат да се мамят, като цитират, но не живеят онова, което цитират. Защото, спомни си с какви думи Ми се възпротивиха фарисеите. Спомни си как те се обърнаха към Мен и казаха:

“Наш баща е Авраам...” ⁴

А не им ли отговорих тогава, като им казах:

“Ако бяхте Авраамови чада, Авраамовите дела щяхте да вършите. А сега искате да убиете Мене, Човека, Който ви казах истината, която чух от Бога. Това Авраам не е сторил...” ⁵

А какви бяха Авраамовите дела, момчето Ми? Защото и вие, ако искате да се наречете Авраамови чеда, трябва да вършите делата на Авраам. Не бяха ли тези дела свързани с един твърде велик Хълм, на който почива съвършеното Божие благоволение? И не се ли нарече Авраам Божий приятел именно защото извърши на този Хълм Святото си дело пред своя Бог и Отец? И кой от вас тогава ще има ухо да чуе, око да види и сърце да приеме, че град, поставен на Хълм, не може да се укрие? Кой от вас ще разбере, че преди да намерите Хълма Сион и Небесния Ерусалим, трябва да изкачите Хълма Мория? И ако всички вие вярвате в Мен и очаквате Моя Ден, то колцина от вас искат да платят цената, та да се намерят в думите на устата Господни?

Защото Аз заявих на всички ви, че:

“Баща ви Авраам се възхищаваше, че щеше да види Моя ден; и видя го и се зарадва...” ⁶

⁴ (Йоан 8:39)

⁵ (Йоан 8:39-40)

⁶ (Йоан 8:56)

Но ето затова сега ще покажа на слугата Си що ще рече Моят Ден. И блажени всички, които се възраждат в Божията Милост и Благост, които ви посещават...”

След последните си думи Господ се обърна към мен и протегна ръката Си, като докосна главата ми. Така, само след миг, пред сърцето ми се разкри прекрасно Небесно видение. Очите ми виждаха един Храм, който светеше като слънцето. Самият Храм се издигаше, поставен на висок Хълм. Той имаше прекрасни мраморни стълпове, високи колкото палмово дърво. А в подножието на самите стълпове бе отворена врата, зад която блестеше Небесно сияние. Самият Храм бе направен от съвършено издялани гладки камъни, които се докосваха един до друг, като стъпени, тъй че само твърде тънка чертица разделяше камък от камък. И ето, че Господ се приближи в подножието на Храма, като ми каза:

“Ето това е Моят Ден! Денят, заради който дойдох на земята като Човешки Син и ви предадох Небесното учение на Моя Отец. Но ти докосни самите стени на този Храм и Ми кажи какво усещаш...”

Послушал Исус, аз протегнах ръка към стените на Храма. И когато дланта ми докосна гладкия камък, имах чувството, че се допирам не до камък, а до коприна. Това беше толкова нежно усещане, щото в самото си сърце чувствах, че камъкът ме люби. Да, от самата гладкост, съвършенство и мекота извираха потоци от Божия Любов. Така разбрах, че ако и във видението Исус да ми показваше Храма Си от гладки камъни, пак това не бяха камъни, но съвършени обиталища на Божията Любов и Светлина. Затова, като отдръпнах леко ръката си, се обърнах към Исус, като Му казах:

“Господи, това е невероятно. Усещането ми е толкова, щото сякаш не аз погалих камъка, но самият той ме погали. Не аз го докоснах, но той ме докосна. И вътре в мен се разля такава Любов от Отца, щото разбрах, че това не са обикновени камъни. Те по-скоро са изявени от Святия Дух като камъни пред очите ми, но в сърцето си зная, че това бяха Божии обиталища и скъпоценни на Отца и Сина души и сърца...”

“Не си далеч от Истината!” - ми каза Исус и продължи:

“Но Аз не просто те доведох тук, за да докосваш живите камъни на Божията Святост. Не! Аз искам със сърцето си да станеш

свидетел на Моя Ден. Затова нека сега двамата с теб отидем пред самите врати на Храма...”

Така Исус тръгна към вратите на светлия Храм, а аз Го последвах. Само след миг двамата с Господ стояхме пред вратите на Храма. И там Той ми каза:

“Искам да коленичиш върху основата на този Храм. Защото Отец Ми лично ще говори в сърцето ти...”

След думите на Исус аз паднах на коленете си и дланите на ръцете ми се допряха до основата на Храма пред самите врати. А с мен стана чудо. Защото през ръцете ми премина божествена сила, а сърцето ми се взря в самия планински кристал, който беше основа на светлия Храм. И ето, че планинският кристал сякаш, че се раздвижи, а всред нежните му шарки преминаха вълни от течение на невидима река. А до сърцето ми достигнаха думите на Бог Отец, Който ми казваше:

“Гледай, сине човешки! Защото сега съм те призовал в основата на Моя Храм. Основа, която ти сега докосваш с ръцете си, тъй че през теб преминава божествената ѝ сила. Затова нека духът ти се слее с основата на Храма Ми, та да видиш онова, което трябва да предадеш на слепите и незнаещите...”

След думите на Отца стана така, щото самият планински кристал сякаш, че погълна духа ми. И миг след поглъщането Храмът изчезна пред очите ми, а аз самия стоях до Божия човек Авраам. Той държеше в едната си ръка съд, пълен с разпален огън, а в другата държеше нож. А до сами него стоеше синът му Исаак, който държеше наръч с нацепени дърва. И очите ми отново забелязаха планинския кристал от светлия Храм. Този път той беше под самите нозе на двамата. В самия кристал отново течеха води, а от тихото им нашепване към мен достигаше Гласът на Всемогъщия, Който казваше на Авраам:

“Вземи сега единствения си син, когото любиш, сина си Исаака, та иди в местността Мория и принеси го там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа...” ⁷

⁷ (Битие 22:2)

Така Авраам и Исаак вървяха с нозете си върху планинския кристал и се качваха нагоре, към Хълма Мория. Колкото повече двамата приближаваха мястото на Хълма, толкова повече заблестяваше планинският кристал и водите по него ставаха все по-изобилни. И ето че накрая Божият човек бе на самото място, посочено му от Божия Глас. Тогава той се спря. И като разтовари наръча с дръвцата от сина си Исаак, направи жертвеник върху един от белите камъни на Хълма. След това, като хвана сина си, го постави върху жертвеника. Така, след самите приготовления, Авраам вдигна поглед към Отца. И като взе ножа си, замахна към тялото на Исаак. А при самото замахване, се появи Господ Исус. Той простря ръката Си към Божия човек и извика:

“Аврааме, Аврааме!” ⁸

А Авраам тихо отвърна:

“Ето ме...” ⁹

А Исус отново каза:

“Да не вдигнеш ръката си върху момчето, нито да му сториш нещо; защото сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за Мене и сина си, единствения си син...” ¹⁰

Точно в този миг иззад Авраам се появи Овен, Чиито рога бяха вплетени в планински храст. А Авраам, като свали сина си Исаак от жертвеника, простря ръце към Овена, за да Го положи върху жертвеника. И ето, че планинският кристал под нозете ми отново се раздвижи, а Отец отново ми казваше:

“Гледай, сине човешки! Гледай и виж защо Авраам стана като самото Ми Сърце. Гледай на Моя Овен и забележи как роговете Му са вплетени в планинския храст...”

Послушал Гласа на Отца аз се приближих до Авраам в самото видение и тогава забелязах Овенът на Отца. Неговите рокове наистина бяха вплетени в тръните на планинския храст. И тогава из дълбокото на сърцето ми Сила от Бога ме накара да протегна ръце към роговете на Овена, тъй че вече ги държах. От самите рокове извираше Светлина и Любов, въпреки,

⁸ (Битие 22:11)

⁹ (Битие 22:11)

¹⁰ (Битие 22:12)

че тръните на храста бяха впити и оплетени в тях. В този миг аз гледах Овенът и Той ме гледаше с очите Си. Аз държах роговете Му, а тръните сред тях бодяха дланите ми. Това бе чудо за сърцето ми. Защото само след миг вече се виждах как държа окървавената от трънения венец глава на моя Господ. И аз, като паднах на нозете си пред самия Овен, извиках:

“Господи мой! Благословено да е Името Ти! Защото Твоите рогове са Истината и Любовта! Ти стана Човешки Син, за да ни изкупиш, а така роговете Ти се оплетоха в човешкото презрение и ярост. Но ето, Твоят помазаник и слуга Авраам, Те принесе вместо сина си Исаак. Защото Отец зачете неговата жертва, за да направи Теб, като жертва за греховете на целия свят...”

Тогава Гласът на Отца продължи да ми говори от планинския кристал, като ми казваше:

“Иди и предай това небесно видение от Хълма Мория на всичките Ми чеда. Защото, ето, жертвата на Авраам стана основа на Моя Храм, и синът му Исаак стана стълп в тоя Храм. Защото, ето, да влезете в Сърцето Ми, ще рече да пожертвате най-скъпото във вас, както и Аз пожертвах най-скъпото от Себе Си. И ако Синът Ми ви каза, че Авраам щеше да види Неговия Ден, то имайте мъдростта на Духа Ми, за да видите, че ето - Овенът с вплетените рогове в трънливите храсти бе Моят Син, Който вплете Битието Си с това на грешните човеци, за да ви изкупи от силата на греха и смъртта...”

Миг след думите на Отца аз отново се намерих, паднал по лице върху планинския кристал. И тогава прекрасно разбрах, че Авраам и неговата любов към Отца бе тази основа от планински кристал, а Исаак беше стълпът на самия Божий Храм. А докато разсъждавах над чудното видение, Исус се приближи към мен. И като ми посочи вратите на Храма, каза:

“Сега, след като разбра коя е основата и кой - стълпът, то виж и самите врати на Божия Храм...”

След думите на Господ се изправих и погледнах към вратите на Храма. А Исус, като се усмихваше, вдигна ръката Си напред и ми каза:

“Тръгни към самите врати! Защото трябва да разбереш цялата Небесна Истина за Отец Ми, Който е Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов...”

Така аз тръгнах към вратите на Храма. Колкото повече ги приближавах, толкова повече сърцето ми беше сигурно в отговора, който ще намеря при самите врати. Ето, че нозете ми вече бяха при тях, когато погледът ми беше озарен от видение, откриващо се зад самите врати. Защото очите ми виждаха една блестяща стълба, стигаща до самите небеса. А там, на върха на стълбата, стоеше моят Господ. И като протегна ръце към мен, Той каза:

“Сега разбра що ще рече Яков! Защото ако Авраам е основата, а Исаак - стълпът, то Яков е самата Врата. Той е изявата на Божият Ветил! Затова кажи на всичките Ми братя и сестри думите, които някога казах на Натанаил, но днес повтарям за онези, в чиито сърца няма лукавщина:

“Истина, истина ви казвам, [Отсега] ще видите небето отворено, и Божиите ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син...”¹¹

Сърцето ми беше твърде много развълнувано от Господните думи. Чак сега разбирах великата тайна на Хълма Мория. Защото той бе мястото на вечното Божие благоволение. Мястото, където днес има издигнат невидим Храм на Божията Святост и Любов. Мястото, откъдето всички Божии чеда ще бъдат преселени в Небесния Ерусалим.

Миг след видението с небесната стълба, Исус отново ме извика пред вратите на Храма, като ми каза:

“Ето, изпращам те при всички, за да ги предупредиш, че всеки, който мрази Хълма Мория, мрази Мен, Святият Дух и Моят Небесен Отец! Всеки, който откаже на призива Ми и не се възкачи на Хълма, за да извърши Авраамовото дело, не е роден от Мен и никога не е бил записван от Отец Ми в Книгата на Живота. Защото, ето, в това последно време Небето ще отвори вратите си и ще призове всички ви чрез изпратените към вас пророци. Но в Небесните обиталища ще пребъдват само човеците, които са достойни да бъдат посочени от Мен, та да им кажа:

¹¹ (Йоан 1:51)

“Който победи, ще го направя стълп в храма на Моя Бог; отгдето няма вече да излезе вън; и ще напиша на него името на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново име...”¹²

Колкото до това какво трябва да победите и как да го победите, та да станете стълпове в Храма на Моя Бог, то нека за това те посветя в следващите видения, които ще ти дам. Виденията, с които ще те отведа до отворените врати пред Филадельфийската църква...”

След тези последни думи на Исус видението с Хълма Мория се прекрати, а аз седнах да запиша всичко най-чудно и пречудно, което Благостта и Милостта на Отца ми дадоха да вкуся в живото общение с моя Господ и Бог.

¹² (Откровение 3:12)

2. ВИДЕНИЕТО С ИДОЛСКИТЕ СТЬЛПОВЕ НА НЕЧЕСТИЕТО

Братко мой! Иска ми се да си разбрал всичко от видението с Хълма Мория. Иска ми се да си разбрал, че този Хълм е твърде свят, истински и прекрасен, за да оставиш друг да го покорява, когато днес Исус е призовал сърцето ти. Плътските човеци около теб няма да разберат този призив, нито ще поискат да тръгнат по пътя към Божията Святост. За тях Авраам, Исаак и Яков са история и отдавна умрели човеци. Но за Верните и чистите, за искрените и духовните, Авраам, Исаак и Яков остават стълповете на Божията Святост, Правда и Любов. Те са най-достоините, с които Отец е изградил невидимия Си за света Храм. Те са живите, които мъртвите никак не могат да приемат. Те са, за които нашият Спасител каза в отговор на фарисеите:

“А за възкресението на мъртвите, не сте ли чели онова, което Бог ви говори, като казва: “Аз съм Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов”? Той не е Бог на мъртвите, а на живите. И множеството, като чува това, чудеха се на учението Му...”¹³

Ето така, братко мой, по силата на писаното, мнозина биха ти се учудили, ако им кажеш, че искаш да станеш част от един невидим Храм, в който да намериш лично общение с живите Авраам, Исаак и Яков. Но тези тримата няма никак да оживеят в сърцето ти, ако не последваш примера им. Тези тримата ще станат живи за теб, когато се преклониш пред Живия Бог, Който днес те призовава към живот на Святост, смирение и чистота. Ето затова аз сега ще продължа с още по-изобилната Божия мъдрост, която започна да извира от устните на моя Господ и Спасител. Защото този път Той щеше да покаже пред сърцето ми какво се случва в долината под самия Хълм на Божията Святост.

Ето думите, с които моят Господ продължи да говори на сърцето ми. Като начало Той ми каза:

“Нека сега те заведе, за да видиш какво се случва пред погледа на Моя Бог и Отец в долината под самия Хълм на Святостта. Защото

¹³ (Матей 22:31-33)

там ще разбереш коя е основната причина човеците да не искат да тръгнат по пътя на Авраам...”

След тези думи Исус протегна ръката Си и докосна главата ми, тъй че пред мен се разкри видение, като от птичи поглед. Аз все така виждах Божия Храм на Святостта, въздигнат на високото и Свято място, но този път Господ обръщаше погледа ми не към високото на Хълма Мория, а към самото му подножие. И ето, че като погледнах към подножието на Хълма, аз видях множества от стотици хиляди човеци. Всички те бяха твърде шумни и радостни. И тогава Исус отново ми каза:

“Нека сега се приближим с теб в самата долина, за да видиш защо тези множества са толкова шумни и радостни...”

Така аз и Исус се приближихме до множествата в самото видение. А там забелязах, че самите множества бяха разделени на отделни групи и всяка група вършеше нещо, подобно на другата до нея. Докато все още не можех да видя какво вършеха хилядите човеци в групите, Исус ме приближи още повече до множествата, тъй че очите ми забелязаха огромни златни стълпове с изрязани на тях човешки лица. Стълповете бяха в легнало положение и край тях цареше огромно оживление, понеже всяка отделна група имаше собствен златен стълп. И ето, че когато подробностите от видението станаха твърде явни аз забелязах, как хилядите човеци се покланяха на златните стълпове и привързваха към тях дълги въжета. И като целуваха изрязаните лица по златните стълпове с устните си, те опъваха вързаното си към стълпа въже, тъй че в един миг, след поклонението си, всички поклонници държаха въжетата опънати. Така започна импровизирано изправяне на златните стълпове. Поклонниците пееха и викаха “Алелуя”, а след това със задружни усилия издърпваха въжетата, тъй че стълповете започнаха да се изправят. Колкото повече поклонниците опъваха въжетата, толкова повече стълповете се изправяха, докато накрая те бяха съвсем изправени. А само миг след изправянето на златните стълпове, което стана едновременно сред всички множества, започна нещо ново. Поклонниците започнаха да укрепват златните си стълпове с купища от пръст, насипвана равномерно от всички страни. Така пред очите ми се реализираше масово въздигане на златни стълпове от човешките множества. И ето, че пред

самите стълпове се появиха говорители, които накараха множествата да притихнат, та да слушат думите им. А говорителите, като сочеха изрязаните образи по върховете на златните стълпове, започнаха с високи гласове да викат:

“Тия са водачите ти, църкво, които те направиха победителка над света! Тия са чедата на Авраам, които свалиха целия Небесен просперитет на земята. Тия са, които ние трябва да следваме и чийто пример трябва да подражаваме. Амин, амин!”

След думите на говорителите, множествата полудяха от възторг. И като хвърляха във въздуха дрехите си и крещяха “Алелуя”, те се възкачваха отново и отново върху грамадите от пръст, закрепители златните стълпове, за да целуват и прегръщат златните си стълпове. Така, докато гледах на ужасното видение, аз вече знаех в сърцето си едно:

Тези човеци никога нямаше да намерят пътя към Хълма Мория. Те вече си имаха стълпове, които задоволяваха вярата им. Те си имаха пример, който сърцата им одобряваха. Те вече имаха прицел на човешкия си възторг, от който никога нямаше да се откажат. И докато отварях устата си, за да изкажа на Исус отвращението си от видяното, Той вдигна ръката Си и посочи към долината, като ми каза:

“А сега забележи онова, което ти показвам. Защото преди беззаконието сред мнозинството да се умножи и човеците да упорстват в злото си начинание, Моят Отец също бе извършил нещо, което заслепените от светска възбуда и възторг не можаха да видят. Виж какво бе направил Отец Ми...”

Погледнах натам, накъдето сочеше ръката Господна и тогава видях една висока и непреодолима стена като от прозрачно стъкло, която беше оградила Хълма Мория, тъй че за онези множества беше невъзможно да тръгнат към Хълма. Нещо повече - Исус отново ми каза:

“Нека да те приближа до стената на Отец Ми, та да видиш и самият ефект от нея...”

Така ние се приближихме до стената, с която Отец бе обградил Хълма Мория. И като погледнах на стената, аз се стъписах от учудване. Защото погледът през стената бе твърде измамен. Онзи, който гледаше през нея,

имаше лъжливото чувство, че е на самия връх, а не в долината. Това бе едно стъкло от измамно въображение, през което всеки се виждаше на самия връх, а погледът му вече съзерцаваше множества от била и хълмове, по-ниски от самата долина. Именно това място си бяха избрали и самите множества. Всички в тях бяха се сблъскали с измамното стъкло и в собствените им сърца гледката беше твърде истинска. И те не просто си въобразяваха, че са на върха на Хълма... Не! Те бяха уверени, че тъкмо това е мястото, където да въздигнат стълповете си. Затова аз отново попитах Исус:

“Господи мой! Защо Отец е обиколил Хълма с тази стена от измамно стъкло? Защо не е показал на множествата, че са в самата долина, а не на Хълма?”

А Исус отговори:

“Отец Ми е Сърцеведецът! Той е, Който издирва помислите и намеренията на сърцата. И ако едно сърце е влюбено в света на дявола, но си вярва, че е свято, то Отец Ми го оставя да продължи да вярва по същия начин. То е, като да си представиш Младоженец, Който знае, че някоя от невестите Му изневерява. Тя никога няма да Му каже, че не Му е вярна, но ще прави пред Него изповеди колко много Го обича. А след това, като излезе в света, същата тази невеста ще блудства с дявола и ще му се отдава.

Как мислиш тогава?

Не е ли под достойнството на Младоженеца да търси сметка от невеста, която не Му е вярна? Мога ли Аз да накарам насила да Ме обичат църкви, в които е влязъл дяволът? Няма ли твоят Господ да направи друго, а именно - да остави всяка от невестите да ходи според сърцето си? И ако дяволът е залъгал тези множества, че са на върха на Хълма, то не трябва ли и тази невидима стена да ги убеждава в същото?”

Въпросите на Исус ми се сториха твърде познати. И затова Му казах:

“Господи, ако правилно Те разбирам, излиза, че тук Ти ми показваш във видение именно изпълнението на писаното:

“И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината...”¹⁴

“Точно така, момчето Ми. Защото тези във видението искат заблудата и я получават, според както са я искали. За техните сърца Авраам не е примерът, който да ги заведе на Хълма. И не такива чедра на Авраам искат да бъдат те. Те гледат на другото в живота на Божия приятел. Те искат благословенията му в земното, без да разсъдят, че сърцето на Авраам не ходеше след богатството му. И понеже дяволът въздигна сред тези множества именно човечи, богати в земното, то и затова множествата се възхитиха от такива, за да ги направят като златни стълпове, на които да се кланят. Сега разбираш ли, че стълпове се възправят против стълпове. И затова стълповете на Хълма ще влязат в съкрушителен сблъсък със стълповете от долината. И никой от поклонниците в долината няма никак да види, че Моят Бог и Отец отдавна е заявил против тези идоли на множествата и против лъжепророците на Антихрист. Защото, докато строеше тази стена между Святостта Си и светския дух, Отец Ми заяви съвършено точните думи, които даде на пророка Си:

“Като поставиха своя праг при Моя праг и стълповете на своите врати при стълповете на Моите врати, така щото немаше друго освен стената между Мене и тях, те мърсяха святоото Ми име с мерзостите, които вършеха; затова изтребих ги в гнева Си. Сега нека отдалечат от Мене блудствата си и трупите на идолиите си; и Аз ще обитавам всред тях до века...”¹⁵

А колко от вас видяха, че Прагът на Божия Дом е именно мястото, откъдето Авраам тръгна към Хълма Мория? Защото именно Прагът привлече Авраам, та да му стане основа стореното от Божия човек. И днешните църкви на тщеславие и на човешка гордост поставиха своя праг до Божия Праг, и златните стълпове на

¹⁴ (2 Солунци 2:11-12)

¹⁵ (Езекиил 43:8-9)

човешките си храмове до стълповете на Божия Храм, но никак не помислиха, че има стена, която ги разделя от Бога. Те никак не разбраха, че не могат да мърсят Името на Господ и да останат безнаказани. Затова и днес Господ твоят Бог се обръща към църкви и пастири, като им казва изобличителни думи, които водят към живот:

Отдалечете от Мене блудствата си и трупите на идолиите си! Нека всеки от вас падне на лицето си и признае, че е сляп пред Господ. Защото на онези, които считат, че виждат, Господ ще докара заблуда, та да повярват лъжа. Понеже ако бяхте били слепи, не бихте викали, че сте чеда на Авраам, нито бихте строили златните стълпове на религиозното нечестие. Но докато вие сте на върха в собствените си очи и не виждате никой по-достоеен от вас, та да се покаете, то и дотогава стената между Господ и вас ще стои, за да ви осъди в съдния ден. И ако някой от вас счита, че е на върха на Хълма, нека остане там, докато Аз дойда. Нека не мръдне от мястото си и нека се не откаже от стълпа, който е построил с вярата си. Защото ако такъв е наистина на Хълма, то най-голяма ще е наградата му в небесата. Но ако върхът е бил долина от светско подражателство и стълпът - вяност към идолско нечестие, то тогава горко на такъв слуга, който е подвел мнозина в собственото си нечестие. Защото непременно приближава Денят, в който никой няма да отвърне Господ от Гнева в ноздрите Му и от въздаянието над нечестието. Тогава стиховете на пророка Ми непременно ще са дъжд от Небето, който ще измие земята от нечестието ѝ. И нека будните си спомнят думите Ми сега:

“В оня ден, казва Господ, ще изтребя конете ти отсред тебе, и ще погубя колесниците ти; ще изтребя и градовете на твоята земя, и ще съборя всичките ти крепости; ще изтребя чародеянията от ръката ти; и не ще имаш вече предвещатели. Ще изтребя идолиите ти и идолските ти стълпове отсред тебе, и не ще се кланяш вече на делото на ръцете си; ще изкореня ашерите ти отсред тебе, и ще

съсия градовете ти; и ще извърша въздаяние с гняв и с ярост върху народите, които не Ме послушаха...”¹⁶

След последните Си думи Господ се обърна към мен, а на Лицето Му сякаш, че беше пламнал огън. И тогава Той отново каза:

“А сега, след като сърцето ти видя що вършат поклонниците на просперитета и светския дух и как Моят Отец е изпратил заблудата към тях, ти вече знаеш и всички Мои виждат, че именно идолските стълпове пречат на вярата ви в Бога. Дяволът е построил тези стълпове твърде близо до Хълма, за да улавя във властта си всеки, който би дръзнал да върви по пътя и с примера на Авраам. И уловените, като свалят очите си от горното в Бога призвание и от прицелната точка, тръгват да си строят рай на земята. Рай без Бог и царство без Цар. Храмове без Святост и стълпове без Правда. Но въпреки нечестието на мнозината, твоят Отец има запазен остатък, който непременно ще се възкачи на Хълма Мория. За да извърши последното въздигане на последния Храм на земята...”

След тези думи на Господ видението с идолските стълпове в долината се прекрати, а Исус хвана ръката ми, за да ми покаже следващото Небесно видение, свързано с отворените врати пред Филадельфийската църква.

¹⁶ (Михей 5:10-15)

3. ВИДЕНИЕТО С ВРАТИТЕ НА ФИЛАДЕЛФИЙСКАТА ЦЪРКВА

(СТЪЛПОВЕТЕ НА БОЖИЯ ХРАМ)

Братко мой! Верни ми приятелю!

Излишно е да те питам към кои стълпове се стреми сърцето ти. Излишно е да те питам дали сърцето ти е отвратено от идолските стълпове на нечестието, защото зная, че твоят отговор ще бъде утвърдителен. Но именно такава е духовната картина над последното състояние на охладнелите църкви. Те тръгнаха да превземат света, но не за Исус и не за благовестието. Те тръгнаха да превземат света за личната си изгода и благоденствие. Точно тук те се препънаха. Защото в помрачението си забравиха, че Божиите чеда нямат дял от този свят и той не е достоен за последователите на Исус. Ето затова бяха издигнати идолските стълпове на нечестието в онази долина, която Исус ми показва във видението. Какво по-удобно за една посредствена вяра и за една охладняла и равнодушна маса от това - да си изгради култ и респект към забогатели от търговия и бизнес идолски стълпове. Именно те ще бъдат делът им. И когато сърцата са забравили босите и изподрани от ходене крака на първите Апостоли, а са се впечатлили от модерните лимузини на една шайка от търговци и престъпници, то и сетнината на такива сърца ще бъде според вярата им. Но въпреки умноженото беззаконие Господ все още ни говори. Въпреки идолските стълпове в долината, Исус Си има запазен остатък от Верни, чисти и будни хора. И именно с тях ще продължат виденията в тази книга. Затова нека продължа с думите на моя Господ, Който отново беше до мен, като ми казваше:

“Сега искам да покажа на сърцето ти Небесни истини, които трябва да предадеш на братята и сестрите Ми. В тези Небесни истини ще бъде изкуплението и утвърждаването на последната Ми Жива Църква на земята. Аз неведнъж съм посвещавал сърцето ти в плановете на Моя Отец и Бог. Аз неведнъж съм ти показвал колко велико и отговорно дело Той е положил върху плещите на Своите

слуги, пророците. Но една Църква не се състои само от пророци. И един Храм не се състои само от стълпове. Той има нужда от своите Свети камъни, които да се вградят в Духа за Божии обиталища. Затова сега ще ти покажа как Моят Отец отваря вратите на Небето пред онази Църква, която намерих за вярна и истинска свидетелка на Небето. Защото това е Филадельфийската църква. Църквата на Моята Любов, изявена сред всичките Ми братя и сестри. Църквата, която се подвизаваше в Духа и Силата на Давид, та да намери и самия ключ към Сърцето на Отца Ми. Затова виж самото видение, което ще покажа пред сърцето ти...”

След последните Си думи Господ докосна главата ми и само след миг пред очите ми се разкри видение. Аз виждах моят Господ Исус, облян от Небесна Светлина. Той стоеше пред самите врати на Небето и беше протегнал ръцете Си към земята. Така от самите пръсти на Исус излизаха мощни снопове от лъчи, които докосваха земята. А там, където ставаше самото докосване, се образуваше Небесен Път, който тръгваше нагоре - към Спасителя. Ето че Силата на Светия Дух ме приближи в самото видение, тъй че се намерих досами Пътя, образуван от лъчите на Господ. Така забелязах как към този Път започнаха да се приближават огромни множества от човечи. И колкото повече те се приближаваха, толкова повече Пътят заблестяваше от Божията Светлина. Но точно тогава, встрани от Пътя се случиха някои знамения. Защото неосветената част от земята започна да се тресе и да трепери, тъй че се появили огромни прорези по нейната повърхност. От тези разпукнати в земята места изскачаха демони, подобни на облаци от дим и прах. И като се стрелнаха към множествата, започнаха да ги атакуват преди още човечите да бяха стъпили с нозете си на светлия Път, образуван от лъчите на Исус. А самата атака на тъмните сили направи така, щото повечето от демоните се вселиха в множеството от човечите. Това накара хиляди от тях да започнат да тичат. И самото тичане на обсебените беше твърде впечатляващо. Защото обсебените бяха като атлети с огромна физическа сила. Те подминаха светлия Път на Господ и продължиха да тичат по самата земя, като предизвикваха възхищението и одобрението на множеството. А Светият Дух ме приближи още повече

във видението, тъй че сърцето ми вече чуваше коментари от зрителите на демоничните знамения. Защото тези зрители вдигаха ръцете си и викаха във възторг:

“Благодарим ти, Господи! Защото ти си дал такава огромна сила на служителите си. Всеки от твоите е като Самсон в силата си...”

А други край тях, като слушаха възгласите им, се заразяваха в общия възторг. И като сочеха на бягащите атлети, започваха да викат:

“Нека ги последваме! Нека тичаме на тяхното поприще, та да спечелим наградата...”

Така, не след дълго, цялото множество започна да тича след атлетите. И като подминаха Пътя на Исус, тръгнаха да тичат подир тях по земята. Но не всички последваха атлетите. Защото там, пред Пътя Господен, останаха малки групи от човеци. И сред тях се намериха смирени, които коленичиха пред Господ, като викаха:

“Господи Исусе! Това мнозинство не срещна никаква съпротива от дявола, та да повярваме, че Ти Си с него. И тези Самсоновци, които демонстрират силата си, непременно ще бъдат постигнати от лукавството на Далила...”

В отговор на молитвата от смирените, Господ се сниши от самото Небе. И като застана до коленичилите, докосна ги с ръцете Си, тъй че дрехите им се изпълниха от Светлината Господна. А след това каза на коленичилите:

“Последвайте Ме!”

Така коленичилите се изправиха и тръгнаха след Исус, Който ги въведе на Пътя Си. А когато и последният от тях стъпи на Пътя, Исус посочи с ръката Си към Небето, и каза на всичките:

“Ето, поставих пред вас отворени врати, които никой не може да затвори. Затова тръгнете нагоре и помнете заповедта Ми да опазите учението Ми, като претърпите на всичко, което има да стане...”

След тези Свои думи Господ отново се възнесе пред самите небеса, а след това се обърна към изведените на Пътя, като държеше ръцете Си все така протегнати към тях. Така забелязах, че призваните от Исус тръгнаха нагоре. А учудването ми нарастваше с всеки изминал миг. Защото посочените

и изведените от Господ вървяха едвам-едвам. Те правеха по една стъпка на минута с цената на огромни усилия. А тогава се случи и нещо друго, а именно:

Цялото онова множество, което се възхищаваше на атлетичното бягане на лидерите си, забеляза мъчителното изкачване на Пътя от Божиите призвани. Това доведе до всеобщи хули и подигравки към тях. Множествата почнаха да се хият и да сочат с пръст към човеците на Пътя, като им казаха:

“Това ли ви е християнството бе? Това ли ви е силата? Та вие не сте състезатели, а костенурки! Ха, ха, ха! С такова тичане никак няма да вземете наградата. Господ не дава сила на странни като вас, които се отказват да тичат след Божиите помазаници...”

Думите на подигравателите имаха твърде силен ефект. Защото други край тях, пълни с демони на злоба и презрение, закрещяха:

“Да ги свалим от пътя им! Защото тия са, които водят до разцепления! Тия са, чийто горчив корен заразява мнозинството!”

Така към Божиите човеци полетяха камъни, които нараняваха душите и сърцата им. Но те, помнещи заповедта на Господ, не отвърщаха на провокациите и не се отклоняваха от Пътя, а продължаваха с усилие да го изкачват. А Исус реагира от самите Небесни врати. Защото по Небесната стълба към призиваните Му започнаха да слизат Божи пратеници, носещи съдове, пълни с Божие Масло и Хляб. Така пратениците пристигнаха до призиваните на Пътя. И като поставиха съдовете в нозете им, казаха:

“Укрепете сърцата си. Защото времето на изкуплението ви приближава. Подигнете главите си и сметете всичко за измет, за да придобиете Онзи, Който ви призовава. Защото, ето, вратите на Небето са отворени пред вас. Отец, Който ни изпрати, видя в сърцата ви копнежа на Яков. Вие сте онова Яковово потомство, което търси Лицето на Всемогъщия. И Бог ви възлюби с връзки на вечна любов, понеже предпочетохте да пълзите нагоре, вместо да тичате надолу...”

Възрадвани от думите на Божиите пратеници и от съдовете с Небесните дарове, Божиите призвани укрепиха сърцата си с Хляба и Маслото от

Небето. А след това отново започнаха да се възкачват по Пътя. И ето, че великото чудо на Небесното Преображение започна да действа върху човеците. Защото с всяка стъпка те ставаха все по-твърди и уверени. Нещо повече – камъните на злобата и презрението вече не можеха да ги уязвят, понеже се пръскаха на хиляди парченца от съприкосновението си с твърдостта на Божиите хора.

Гледах на прекрасното видение и чак сега разбирах всичко. Защото Исус показваше на сърцето ми великата тайна на Отеческия Избор и благоволение. Да, братко мой! Бог Си създаваше камъните и стълповете за Своя Свят строеж. Тези докоснати и поставени на Пътя човеци бяха именно Филадельфийската Църква. А тогава Исус, за да закрепим убеждението ми, отново застана до мен, като ми каза:

“Разбра ли видението Ми? Разбра ли защо Божиите пълзят като костенурки, докато дяволските препускат като коне?”

“Господи, Ти показа пред очите ми два пътя. Първият път беше пътят на греха, пред който няма никакво съпротивление от дявола. Той е път надолу. А надолу се ходи лесно, дори се тича твърде бързо. А вторият път беше Небесният. Той е път нагоре, който събира в себе си всички съпротивления. Човек по него не може да ходи бързо и няма голяма сила, та да преодолява лесно Небесното изкачване...”

“Спомни си тогава какво обещах Аз на всички, които видях във Филадельфийската църква. Не им ли казах именно думите, дадени на ангела Ми:

“Това казва Светият, истинският, у Когото е Давидовият ключ; който отваря, и никой няма да затвори; и затваря, и никой не отваря. Зная твоите дела. Ето, поставих пред тебе отворени врата, които никой не може да затвори, понеже, имайки само малко сила, пак си опазил Моето слово, и не си се отрекъл от името Ми...”¹⁷

И не ги ли предупредих, че трябва да претърпят на укорите от мнозинството, като казах още:

“Понеже си опазил Моята заповед да търпиш, то Аз ще опазя тебе от времето на изпитанието, което ще дойде върху цялата

¹⁷ (Откровение 3:7-8)

вселена да изпита ония, които живеят по земята. [Ето] ида скоро; дръж здраво това, което имаш, за да ти не отнеме някой венеца..."¹⁸

Разбират ли сега Моите, че трябва да претърпят на всички хули и подигравки от онези, които живеят в крайността на разврата? Понеже вие сте крайни спрямо тях и те са крайни спрямо вас, та се чудят на пътя ви и обходата ви. Разбират ли сега Моите, че малкото сила не е укор от Господа, но най-ясното духовно потвърждение в сърцата ви, че Пътят към Небето не е никак лесен? Разбирате ли сега, че през онази тясна Моя порта и през онзи Мой стеснен път не влизат човеци, които препускат, но само такива, които пълзят? И ако някога Яков видя отворената врата към Небето, така, както я видяха и Моите последователи от Филадельфийската църква, то има ли още неразбрани, които да не знаят защо Яков беше наречен от Отца Ми с една точно определена дума? Коя е тази дума? Защото Аз вече съм ти говорил за нея..."

Думите на Исус бяха твърде светли, за да не улови сърцето ми Божията Светлина. Затова Му казах:

"Исусе! Аз помня тези думи на Отец. Защото на всички, които носят в сърцата си копнежа на Яков, Той каза:

"Но ти, Израилю, служителю Мой, Якове, когото Аз избрах, потомство на приятеля Мой Авраама. Ти, когото взех от краищата на земята, и повиках от най-далечните ѝ страни, и ти рекох: Ти си Мой служител, Аз те избрах, и не те отхвърлих. Не бой се, защото Аз съм с тебе; не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог; ще те укрепя, да! ще ти помогна, да! ще те подпра с праведната Си десница. Ето, всички, които са разгневени на тебе, ще се засрамят и смутят; съперниците ти ще станат като нищо и ще загинат. Ще потърсиш ония, които се сражават против тебе, и няма да ги намериш; ония, които воюват против тебе, ще станат като нищо, и като че не са били. Защото Аз Господ твой Бог съм, Който подкрепям десницата ти, и ти казвам: Не бой се, Аз ще ти помогна.

¹⁸ (Откровение 3:10-11)

Не бой се червею Якове, и вие, малцината Израилеви; Аз ще ти помагам, казва Господ, твоят изкупител, Светият Израилев...”¹⁹

В отговор на думите ми Лицето на Исус просия с необикновена Светлина. И Той отново каза:

“Не бойте се, вие, малцина Мои, потомство на Божия Приятел Авраам. Защото, ако и да имате само малко сила и да сте като червеи в очите на мнозинството, пак Отческото благоволение няма да се оттегли от вас, но ще пребъдва вътре във вас. Защото днес Небето благоволи в червеи, които пълзят нагоре, а не в коне, които препускат в страстите си и цвилят из тъмните пасбища на лукавия. Защото има причина, скрита дълбоко в Отческия Избор, за да дава Отец Ми отворени врати именно пред Филадельфийската Църква. И тази причина отново е в Името на твоя Отец, Който е Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов.

Спомни си тогава думите, с които Аз се разкрих на Моите от Филадельфийската църква. Какви бяха тези думи?”

“Господи, Ти каза на тази църква думите:

“До ангела на филадельфийската църква пиши: Това казва Светият, истинският, у Когото е Давидовият ключ; който отваря, и никой няма да затвори; и затваря, и никой не отваря. Зная твоите дела. Ето, поставих пред тебе отворени врата, които никой не може да затвори, понеже, имайки само малко сила, пак си опазил Моето слово, и не си се отрекъл от името Ми...”²⁰

“Убеждаваш ли се тогава, че именно вратата на Давид е прицел на Филадельфийската църква? И ако Филадельфия ще рече “братска любов”, то къде в Словото на Отца Ми се изяви такава братска любов. Не беше ли в живота на Давид?”

“Да, Господи! Именно в живота на Давид се изяви такава любов. Това беше любовта между Давид и Йонатан...”

“Помисли тогава защо твоят Господ дава отворени врати пред Филадельфийската Църква? Не затова ли, за да я подготви за едно

¹⁹ (Исайя 41:8-14)

²⁰ (Откровение 3:7-8)

велико дело, както някога подготви и Давид? Защото, спомни си, не пожела ли Давид да въздигне Храм на своя Бог и Отец? И какво му отговори тогава Отец Ми...”

“Исусе! Някога Давид сподели със сина си Соломон, като му каза:

“Сине мой, аз пожелах в сърцето си да построя дом за името на Господа моя Бог; но Господното слово дойде до мене, което каза: Много кръв си пролял, и големи войни си водил; ти няма да построиш дом за името Ми, защото си пролял много кръв на земята пред Мене. Ето, ще ти се роди син, който ще бъде спокоен човек, защото ще го успокоя от всички неприятели около него; понеже Соломон ще му бъде името, и в неговите дни ще дам мир и тишина на Израеля; той ще построи дом за името Ми; и той ще Ми бъде син, и Аз ще му бъда Отец, и ще утвърдя престола на царството му над Израеля до века. Сега, сине мой, Господ да бъде с тебе; а ти да благоуспееш, та да построиш дома на Господа твоя Бог, както Той е говорил за тебе...” ²¹

“Виж тогава Моите думи към всички от Филадельфийската Църква, която е Църква в Духа и Силата на Давид. Защото им отговарям така, както и Отец Ми някога отговори на помазаника Си:

“Който победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог; отгдето няма вече да излезе вън; и ще напиша на него името на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново име...” ²²

И ако благоволенieto на Отец Ми се пренесе от Давид върху сина му Соломон, който Му построи Храм на Хълма Мория, то няма ли и днес Моето благоволение да е над всички, които искат да се възкачат на този Хълм? И не е ли именно това великият духовен изпит от Небето, който трябва да издържите? И не са ли именно това отворените врати към вас, които сте потомство на Яков?

Затова, ето, предупреждавам ви:

²¹ (I Летописи 22:7-11)

²² (Откровение 3:12)

От днес и до самото грабване на Църквата Ми, Духът Господен ще търси и ще намери човеци, умрели за себе си. Те, като приемат Господния призив в сърцата си, ще видят отворените врати към Небето. И като се покорят на Словото, дадено на изпратените от Небето слуги на Отца Ми, те ще станат стълпове в Храма на Моя Бог и Отец.

От днес и до самото грабване на Църквата Ми, Духът Господен ще търси и ще намери пастири със смиреното сърце на Давид. И те, като се покорят на Божия Глас, ще оставят Отец Ми да Си въздигне онзи Соломон, който е посочен за строител на Господния Храм на Хълма Мория.

От днес и до самото грабване на Църквата Ми, Духът Господен ще търси и ще намери човеци, които проповядват не за битка, но за твърдост. Защото Храмът Господен се въздига не с копия и стрели, но с гладки и твърди камъни.

От днес и до самото грабване на Църквата Ми, Духът Господен ще търси и ще намери човеци, които проповядват мир с Бога, а не мир с княза на този свят. Защото времето на Соломон е време на мир и триумф на Господния народ на земята.

От днес и до самото грабване на Църквата Ми, Духът Господен ще търси и ще намери човеци, които любят и приемат Божиите пратеници, идещи през отворените врати до потомството на Яков. Защото на слугите Си, пророците, Отец Ми е дал Небесните чертежи на последния Си Свят Храм.

От днес и до самото грабване на Църквата Ми, Духът Господен ще търси и намери човеци, които да живеят псалома на Господното завръщане, та да се изпълнят устата им с Духа на Исаак, според както е писано:

“Когато Господ възвръщаше сионовите пленници, ние бяхме като ония, които сънуват. Тогава се изпълниха устата ни със смях и езикът ни с пеене; тогава казаха между народите: Велики неща извърши за тях Господ...”²³

²³ (Псалом 126:1-2)

От днес и до самото грабване на Църквата Ми, Духът Господен ще търси и ще намери камъните за Божия Свят Храм, и стълповете, чиято вяра ще държи покрива на Божията Слава.

Ето, ида скоро! Блажени човеците, които приемат пророческото благовестие и чуват със сърцата си звука на тръбата! Блажени човеците, които, имайки само малко сила, пак са опазили Словото Ми и не са се отрекли от Името Ми. Защото те са Авраам, Исаак и Яков и техният Господ е Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов.

Ето, Аз ви чакам на Хълма Мория! Вземете Моята Вяра, с която заредих Моите думи! За да станете Свети камъни и стълпове в Храма на Моя Бог и Отец! Аз го изговорих! Аз го изрекох!”